

Cuprins

Ciobanul cu ochi strălucitori	4
Ocaua lui Cuza	10
Zâna vulpilor	16
Povestea Bradului de Crăciun	22
Cuza Vodă	28
Cristina din pădure	34
Fata din dafin	40
Legenda Mureșului și a Oltului	46
Cuza Vodă și santinela	52
Cel mai puternic	58
Poveste cu tâlc	64
Iepurele și lupul	70
De ce își cântă cucul numele	76
Nastratin Hogeș și snoavele sale	82
Legenda lui Iovan Iorgovan	88
Turtița	94
Boierul și Păcală	100
Legenda Sfântului Nicolae	106

- Așa va fi! Altceva?
- Viezurii să sape vizuinile, că au gheare mai lungi, dar să nu ceară nimic în schimb, ci să plece apoi în treaba lor.
- Fie precum zici!
- Și toate acestea se vor îndeplini? a întrebat iar vulpea, dorind să se convingă pe deplin.
- Desigur, nu sunt eu oare Zâna vulpilor?...
- Ah, cum să-ți mulțumesc draga mea salvatoare? a strigat atunci vulpea fericită cum nu mai fusese vreodată și de îndată s-a aruncat la picioarele zânei, să i le sărute. Dar nu știu cum se face că ploconindu-se, a dat cu botul de podea și... s-a trezit!

Visase cel mai frumos vis al ei. Se scutură de câteva ori și privi în jur să se încredințeze dacă nu cumva visul e totuși real și zâna se află acolo. Se uită peste tot, dar crăiasa dispăruse.

„Ah, ce bine ar fi fost să văd măcar o singură zi crescând pe pământ numai găște, rațe, fazani, potârnicși și iepuri!” își spuse vulpea cu tristețe.

– Nu ai ce să cauți aici! Îmi vei murdări crengile!

– Fie-ți milă! Dacă nici tu nu mă primești, voi pieri. Sunt prea mică și rănită ca să-mi pot purta singură de grijă. Voi avea grijă să nu-ți murdăresc crengile și îți voi cânta în fiecare dimineață, căci am un glas melodios.

– Nu-mi arde mie de cântecele tale! În plus, îmi vei îngreuna crengile. Nu te vreau prin preajma mea!

Respinsă de toți copacii, pasărea se puse să doarmă în zăpadă, așteptând înspăimântată să moară de frig. Deodată, zări un brad care se părea că îi face semne să vină la el. „Oare mă înșală văzul? Un copac care mă cheamă la el? Ia să încerc să ajung până acolo, chiar de e doar o părere.” Cu aripile îngreunate de frig și boală, abia se târî până la brad.

Apoi, împăratul l-a poftit pe Cuza la masă cu el ca să mai vorbească în continuare ba de una, ba de alta, căci se vede treabă că ajunse să-l îndrăgească. Când a fost să plece, turcii l-au condus pe Vodă cu o cinste deosebită, cum nu se mai pomenise până atunci, până la Constanța.

Toată turcimea – cadânele, pașii, boierii - când auziră de isprava sa la împărat îl priveau cu oarecare respect, asemuindu-l unui viteaz din povești:

– Un astfel de om nouă nu ne-a fost dat să vedem.

Trecură astfel câțiva ani la mijloc și numai ce, într-una din zile, prințisorul acelor ținuturi merse în pădurea cu pricina, la vânat. Se hotărî să facă popas tocmai în poiana Dafinei. Așeză cortul și ceru bucătarului să-i întindă masa sub umbra răcoritoare a dafinului. Până să fie gata ospățul, feciorul de împărat cutreieră pădurea în căutare de vânat. Bucătarul, după ce se îngriji ca prânzul să iasă bun, se tolăni la umbră și adormi. Atunci se auzi un vers melodios din dafin :

„Dafine, dafine, deschide-mi să ies afară, ca fluturașul de ușoară”.

Dafinul se deschise, iar din tulpina lui răsări Dafina cea frumoasă. Merse tiptil spre masa pregătită și scutură cu frunze de dafin în bucate. Apoi se întoarse neobservată la copac.

– E drept că sunt cel mai mare și cel mai strălucitor, i-a răspuns Soarele, dar uite că și pe mine mă poate întuneca Norul. Cum apare, îmi ia lumina și odată cu dânsa, întreaga strălucire.

Tot rostogolindu-se, se trezi în fața unui iepure, care vru s-o mănânce. Dar turțița, curajoasă foc, îi zise:

– Eu sunt turțița umflată
De prin sac sunt adunată
Din cămară măturată
În cuptor sunt rumenită,
Și pe fereastră răcită.